

Sygn. akt I C 271/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Gajewska
Protokolant:	stażysta Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2019 r. w Piszcu

sprawy z powództwa (...)S.A. z siedzibą w L.

przeciwko U. Z.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanej U. Z. na rzecz powoda (...)S.A. z siedzibą w L. kwotę 24 769,12 zł (dwadzieścia cztery tysiące siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych 12/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 06.03.2019r. do dnia zapłaty

II. Zasądza od pozwanej U. Z. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w L. kwotę 4 856 zł (cztery tysiące osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 271/19 upr

UZASADNIENIE

(...)Spółka Akcyjna z siedzibą w L. wytoczyła powództwo przeciwko U. Z. o zapłatę kwoty 24 769,12 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia powództwa (6 marca 2019 roku) do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 30 października 2017 roku przez pozwaną umowy o numerze (...) z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. Umowa została zawarta w formie elektronicznej. Pozwana wykonała przelew weryfikacyjny w wysokości 1 zł celem potwierdzenia tożsamości. Natomiast potwierdzeniem zawarcia umowy było jej wykonanie przez wierzyciela pierwotnego poprzez wypłacenie stronie pozwanej środków. Umowa pożyczki zawierała postanowienia dotyczące warunków spłaty roszczenia. Stronie pozwanej udostępniono drogą elektroniczną umowę pożyczki, harmonogram spłaty oraz formularz informacyjny. Wierzyciel pierwotny udzielił stronie pozwanej pożyczki w kwocie 15 000,00 zł.

Mocą umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2017 r. zawartej między (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a powódką strony ustaliły zasady przelewu pakietów wierzytelności. W ramach porozumienia nr 12 zbywca w dniu 5 października 2018 r. przekazał powódce przedmiotową wierzytelność. W związku z tym strona powodowa uzyskała legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Powódka skierowała do strony pozwanej zawiadomienie o przelewie wierzytelności stanowiące pisemne stwierdzenie przelewu wierzytelności.

Wystosowała również wezwanie do zapłaty, podejmując próbę polubownego, pozasądowego rozwiązania sporu i odzyskania należności. Próba okazała się bezskuteczna. W konsekwencji powód dochodzi roszczenia na drodze postępowania sądowego.

Nadto powódka wskazała, że na dzień wniesienia pozwu zobowiązanie pozwanej wynosi 24 769,12 zł, na którą to kwotę składa się:

- kwota 12 482,50 zł – niespłacony kapitał,
- kwota 378,06 zł – kwota odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do dnia sprzedaży wierzytelności,
- kwota 11 563,84 zł – prowizja za udzielenie pożyczki,
- kwota 344,72 zł – kwota odsetek naliczonych od kwoty kapitału przez cesjonariusza od dnia cesji do dnia sporządzenia pozwu.

Jednocześnie strona powodowa oświadczyła, że od dnia przelewu wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu pozwana nie dokonała żadnej wpłaty na poczet przedmiotowego zadłużenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 15 marca 2019 roku wydanym w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Pieszku nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powoda całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

Pozwana U. Z. w terminie ustawowym wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zakwestionowała roszczenie powódki zarówno co zasady, jak i co do wysokości. Podniosła zarzut: braku legitymacji procesowej czynnej powoda, nieudowodnienia istnienia roszczenia i jego wysokości, stosowania przez powódkę niedozwolonych postanowień umownych, naliczenia odsetek od kwot nienależnych pożyczkodawcy, nieudowodnienia skutecznego wypowiedzenia umowy i wymagalności roszczenia. Zakwestionowała również wysokość skapitalizowanych odsetek umownych.

Pozwana wskazała, że całkowite koszty udzielenia pożyczki są świadczeniami znacznie zawyżonymi, a przez to sprzecznymi z zasadami współżycia społecznego. Nadmieniała, że koszty udzielenia pożyczki konsumentowi powinny odpowiadać rzeczywistym kosztom przygotowania pożyczki. Zarzuciła, że powódka nie wykazała aby ona lub wierzyciel pierwotny podejmowali jakiegokolwiek czynności uzasadniające powyższe koszty, nie wskazali też co składa się na wysokość prowizji. Zdaniem pozwanej, powódka nie wykazała, by naliczone opłaty odpowiadały kosztom czynności związanych z udzieleniem pożyczki przez pierwotnego wierzyciela, a zatem nie wykazała ich zasadności.

Powódka w odpowiedzi na sprzeciw pozwanej podtrzymała swoje stanowisko. Ponadto podkreśliła, iż pozwana zawierając umowę z wierzycielem pierwotnym wybrała najkorzystniejszą dla siebie ofertę pożyczki oraz świadomie zaakceptowała jej warunki, w tym warunki naliczania dodatkowych opłat. W zamian za przekazanie pozwanej do dyspozycji określonej w niej kwoty pieniężnej, pozwana zobowiązała się zwrócić przedmiotową kwotę powiększoną o należności uboczne, które zostały wyszczególnione w umowie. Pozwana w chwili zawierania umowy miała możliwość swobodnego powzięcia decyzji wyrażenia woli i na warunki przewidziane w umowie wyraziła zgodę.

Pozwana pismem procesowym z dnia 21 czerwca 2019 r. ustosunkowała się do odpowiedzi na sprzeciw strony powodowej wskazując, że nawet ewentualna zgoda pozwanej na warunki umowy nie konwaliduje jej nieprawidłowości i nie wyłącza kontroli postanowień umownych pod kątem abuzywności. Ponadto stwierdziła, że żądanie powoda prowadzi do zaistnienia rażącej nie ekwiwalentności świadczeń oraz negatywnej oceny moralnej zobowiązania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 października 2017 roku pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a U. Z. zawarta została umowa pożyczki refinansującej o numerze (...), na podstawie której U. Z. przyznana została pożyczka w łącznej wysokości 31 861,84 złotych, w tym kwota wypłacona w wysokości 5 251,10 złotych, kwota refinansowana w wysokości 9 748,90 złotych, prowizja w wysokości 14 364,00 złotych i łączna kwota odsetek umownych 2 497,84 złotych.

Splata kredytu miała nastąpić w 36 ratach w wysokości po 885,06 zł, przy czym ostatnia rata w wysokości 884,74 zł płatnych nie później niż do 16-ego dnia każdego miesiąca.

Umowa powyższa została zawarta w formie elektronicznej. U. Z. celem potwierdzenia swojej tożsamości w dniu 30 października 2017 roku dokonała na rzecz spółki (...) przelewu weryfikacyjnego w wysokości 1 zł. Tego samego dnia spółka (...) przelała U. Z. na ten sam rachunek bankowy kwotę 5 251,10 złotych.

Umowa powyższa zawierała postanowienia dotyczące kolejności zaliczania spłat dokonywanych przez kredytobiorcę, obciążających kredytobiorcę kosztów wynikających z niewywiązania się z zobowiązań umowy (kosztów czynności windykacyjnych, kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego), a także dotyczące możliwości i warunków odstąpienia od umowy przez każdą ze stron.

(dowód: umowa pożyczki refinansującej nr (...) k. 4-7; potwierdzenie przelewu weryfikacyjnego k. 8; potwierdzenie przelewu kwoty 5 251,10 zł k. 9)

Z powodu niedotrzymania przez U. Z. warunków umowy i nieuregulowania zaległości, pismem z 16 sierpnia 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wypowiedziała wskazaną wyżej umowę pożyczki refinansującej z zachowaniem 14-dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia tegoż pisma. Jednocześnie spółka poinformowała, że jeżeli do końca okresu wypowiedzenia dokonana zostanie całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego w wysokości 1 770,56 złotych, wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. Natomiast w przypadku nieuregulowania zadłużenia przeterminowanego, umowa zostanie rozwiązana wraz z upływem okresu wypowiedzenia, a całość zobowiązań wynikających z umowy zostanie postawiona w stan wymagalności.

U. Z. nie uregulowała zadłużenia. Umowa została rozwiązana z upływem okresu wypowiedzenia, a całe zobowiązanie wynikające z opisaney wyżej umowy kredytu stało się wymagalne.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 10)

W dniu 28 sierpnia 2017 roku pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w L. zawarta została umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności. W ramach Porozumienia nr 12 zbywca w dniu 5 października 2018 roku przekazał (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w L. wierzytelność przysługującą względem U. Z. wynikającą ze wskazanej wyżej umowy pożyczki refinansującej o numerze (...).

Pismem z 16 października 2018 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. zawiadomiła U. Z. o cesji wierzytelności i wezwała do zapłaty zadłużenia w terminie do dnia 30 października 2018 r. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

(dowód: umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności wraz z porozumieniem nr 12 k. 11-17; zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 18; wezwanie do zapłaty k. 19)

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Wszystkie podniesione przez stronę pozwaną zarzuty, w świetle przedłożonych przez powódkę dokumentów, uznać należy za chybione.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powódki nie jest zasadny. Powódka udowodniła, że jest następcą prawnym wierzyciela pierwotnego. W tym celu pełnomocnik powoda przedłożył poświadczony za zgodność z oryginałem dokumenty w postaci: umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności (k. 11-13) oraz wykazu wierzytelności do Porozumienia nr 12 do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności (k. 14). Treść tych dokumentów nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż przedmiotem Porozumienia nr 12 do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności zawartej 28 sierpnia 2017 roku pomiędzy wierzycielem pierwotnym a powodem była m.in. wierzytelność względem pozwanej będąca przedmiotem niniejszej sprawy, to jest wynikająca z umowy o numerze (...). Tym samym, w ocenie Sądu, powód wykazał, że przysługuje mu legitymacja procesowa czynna w niniejszej sprawie.

Następnie wskazać należy, że powódka wykazała zarówno istnienie, jak i wysokość zobowiązania pozwanej. Z przedłożonej przez powódkę umowy pożyczki (k. 4-7) oraz potwierdzeń przelewów (k. 8 i 9), zdaniem Sądu wynika jednoznacznie, że w dniu 30 października 2017 roku pomiędzy pozwaną, a wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. zawarta została na odległość umowa pożyczki refinansującej numer (...), na podstawie której na rachunek bankowy pozwanej, zweryfikowany przedtem przez pożyczkodawcę w oparciu o dokonany przez pozwaną przelew weryfikacyjny w kwocie 1 złotego, przelana została umówiona kwota 5 251,10 złotych.

Twierdząc, że nie doszło do przelewu tejże kwoty bądź przelania jej na rachunek bankowy nie należący do pozwanej, pozwana winna była przedłożyć na to stosowne dowody, jak chociażby zaświadczenie z banku o numerze posiadanego przez nią rachunku i dacie jego otwarcia, czego jednak nie uczyniła ograniczając się do gołosłownych twierdzeń.

W tym miejscu podnieść należy, że umowa zawarta na odległość to umowa regulowana ustawowo, w której jedną stroną jest przedsiębiorca, a drugą konsument (obróć konsumentki). Do zawarcia tej umowy dochodzi w ramach zorganizowanego przez przedsiębiorcę systemu zawierania umów na odległość. Warunkiem koniecznym do zakwalifikowania umowy jako zawartej na odległość jest brak jednoczesnej fizycznej obecności stron, w tym samym miejscu i czasie, a także zawarcie umowy z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie. Należy podkreślić, że umowa na odległość nie musi być zawarta na piśmie. Nie dochowanie tej formy nie powoduje nieważności czynności prawnej. Stąd też brak podpisów na załączonej do akt sprawy umowie pożyczki z 30 października 2017 roku. Umowa ta stanowi dokument i dowód w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, że pozwana nie zwróciła niezwłocznie całości przelanej jej przez pożyczkodawcę kwoty, natomiast przystąpiła do jej ratalnej spłaty, co w ocenie Sądu jednoznacznie wskazuje na to, iż omawiany przelew nie był wynikiem omyłki, lecz stanowił działanie, które pozwana akceptowała. Pozwana wyraziła wolę zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki i zaakceptowała zaoferowane jej przez pożyczkodawcę warunki, czego konsekwencją był ten właśnie przelew.

Zaprzestanie spłacania rat przedmiotowej pożyczki skutkowało wypowiedzeniem umowy przez wierzyciela pierwotnego. Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z § 8 pkt 1 przedmiotowej umowy pożyczki, wypowiedzenie umowy mogło przybrać różne formy, m. in. za pośrednictwem telefonu czy poczty elektronicznej (k. 6). Stąd też w ocenie Sądu brak w aktach sprawy zwrotnego potwierdzenia odbioru przez pozwaną oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, nie czyni dokonanego wypowiedzenia bezskutecznym.

Zgodnie z postanowieniami umowy, pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami umownymi oraz odsetkami karnymi w przypadku nieterminowej spłaty rat pożyczki. Zasady oprocentowania strony ustaliły w § 3 i § 4 pkt 8 i 9 umowy pożyczki. Podkreślić należy, iż zapisy te zawierały w swej treści ograniczenie umówionych odsetek do odsetek maksymalnych, wynikających z przepisów Kodeksu cywilnego.

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej dotyczącego niedozwolonych klauzul umownych, wskazania wymaga, że zawarta przez pozwaną umowa wprost wskazuje na koszt prowizji oraz stopę oprocentowania. Pozwana zawierając umowę miała świadomość konieczności ponoszenia kosztów pożyczki, znała kwotę przyznanej pożyczki, wysokość

faktycznie wypłaconej kwoty oraz kwotę refinansowaną przeznaczoną na spłatę zobowiązań pozwanej. Koszty pożyczki w odniesieniu do jej wysokości nie są rażąco wygórowane, w związku z czym brak jest podstaw do stosowania art. 385¹ § 1 k.c.

Nie sposób przyjąć, że przedmiotowa umowa została zawarta pod presją przewagi powodowej spółki prowadzącej działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczek. Pozwana miała bowiem możliwość wyboru instytucji finansowej, u której chce zaciągnąć zobowiązanie. Zawarła przedmiotową umowę w ramach swobody kontraktowej. Znała treść swojego zobowiązania, w szczególności jego wysokość, wysokość poszczególnych rat pożyczki i terminy ich spłaty; otrzymała drogą elektroniczną egzemplarz umowy z harmonogramem spłat; mogła i powinna była szczegółowo zapoznać się z treścią umowy; mimo uprawnienia, nie odstąpiła od umowy na zasadach określonych w § 7 umowy.

Reasumując, Sąd uznał, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie budzą wątpliwości i dowodzą istnienia przedmiotowego zadłużenia, zaś ich prawdziwość i wiarygodność nie została podważona przez stronę pozwaną. Pozwana nie przedłożyła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, a zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W konsekwencji Sąd na podstawie przepisów art. 720 § 1 k.c., umowy pożyczki z dnia 30 października 2017 roku oraz art. 481 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 24 769,12 złotych wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 6 marca 2019 roku do dnia zapłaty.

Mając na uwadze wynik procesu Sąd, w oparciu o przepisy art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4 856,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 239,00 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 3 600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17,00 złotych tytułem zwrotu opłaty uiszczonej od udzielonego pełnomocnictwa.